

[Aase Olesen]

landene bruger man forskningen til at finde ud af, hvordan man mest usynligt fortsat kan dope folk.

Vi agter ved andenbehandlingen her at stemme for de ændringsforslag, der er stillet, med undtagelse af VS' ændringsforslag nr. 4, men jeg vil gerne sige for mit eget vedkommende, at jeg kunne have ønsket mig, at nogle havde stillet det ændringsforslag i kulturudvalget, som kunne have været skrevet af efter loven om værn for dyr. Der hedder det i § 6, stk. 1:

»Dyr må ikke dresseres eller bruges til fremvisning, cirkusforestillinger, filmoptagelser eller lignende, såfremt dyret herved påføres skade eller alvorlig smerte.«

Det var vel det mindste, vi kunne have forlangt at have fået lov til at stemme om her i dag som et ændringsforslag for mennesker.

Jimmy Stahr (S):

Jeg må nok sige, at efter at have hørt fru Aase Olesen er jeg næsten knuget til jorden over alt det, jeg tilsyneladende er medvirkende til her. Jeg vil dog lige sige til fru Aase Olesen, når hun nu også tager dyreværnsloven med ind i billedet, at så kunne vi faktisk ramme både teaterlov, filmlov osv. på samme måde, for det er på samme måde en udstilling, og jeg kan i hvert fald fortælle om filmoptagelser, der også har givet smerter. Jeg tror, det er for meget at gøre ud af det, og i det hele taget tror jeg, at fru Aase Olesen måske skulle snakke lidt mere med nogle af os om spørgsmålet, for denne lov er ikke en ensidig støtte til eliten. For mange af os at se er det en lige så stor støtte til bredden, og det er ikke et spørgsmål om at genere nogle mennesker, men faktisk lige det modsatte, det er for at hjælpe nogle mennesker, der er kommet i klemme, bl.a. ved eliteidrættens.

Til fru Ingerlise Koefoed kan jeg sige, at det, jeg sagde om ytringsfrihed – og det er også et svar til hr. Tinning – var, at jeg tror, jeg i enhver debat, vi har haft om idræt her i salen, har givet udtryk for på socialdemokratiets vegne, at vi ikke brød os om de løbende reklamesøjler, og det vil jeg gerne endnu en gang slå fast her. Men vi mener stadig væk ikke, at de 50–60 mill. kr. – og så kan man diskutere, om 50–60 mill. kr. er lidt eller meget – som reklameindustrien fylder i idrætten, både den brede og eliteidrættens, kunne

bruges til andre ting, og derfor er det, vi synes, at vi godt kan acceptere denne reklameindustri. Og hvis vi accepterer – og her kommer så det, der er pointen i virkeligheden – de løbende reklamesøjler, så bliver vi faktisk også nødt til at acceptere en vis indskrænkning i deres ytringsfrihed. De to ting hører faktisk sammen. Det kan de enkelte klubber til gengæld stoppe. Det enkelte hold kunne, sige: vi vil ikke være med til det dér. Lad os tage typisk Vejle Boldklub, hvor vi alle sammen har udtalt vores afsky for den kontrakt, der er lavet; jeg tror, at stort set alle partier her i tinget har været imod denne kontrakt, men det er jo meget typisk, at vi herindefra ikke kan gøre noget dér. Hvis vi stadig væk vil beholde nogle af pengene, er det, vi skal sige: ja men så vil vi ikke acceptere penge til idrætten overhovedet, og da er det, jeg siger: det behøver vi såmænd ikke at tage sagen tilbage i udvalget for, for på det punkt mener vi stadig væk at vi kan acceptere det, om end nødvendigt.

Til sidst til hr. Tinning, der synes, at betænkningensudkastet er ynkeligt, og at det er en fiks idé, jeg er kommet med om Idrættens Fællesråd sammen med de radikale. Jeg synes egentlig, at det er en ganske god idé, hvis jeg selv skal sige det, for i Idrættens Fællesråd har man jo masser af muligheder. Man kan bestemme, at nogle fra de brede organisationer skal med. Man kan også bestemme, at man slet ikke vil have sæde i repræsentantskabet, og hvis det, hr. Tinning er bange for, er, at DIF skulle få en ekstra repræsentant, så kan de andre organisationer jo sørge for, at DIF ikke får den repræsentant. Derfor synes jeg, at det er, ikke en fiks, men en god idé med Idrættens Fællesråd.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg må sige, at det er mig stadig væk umuligt at forstå, at folketinget ikke står over erhvervslivet. Jeg kan simpelt hen ikke begribe, at vi ikke herinde kan vedtage, at sponsorerne ikke må tvinge folk til at bruge de og de trøjer og bære de og de logoer. Jeg kan ikke begribe, at man ikke kan sige: vel, I kan da støtte det, og de, der så vil reklamere for jer, kan gøre det; resten skal have lov til at være fri, og folk skal selvfølgelig også have lov til, hvis de vil vise, at de er af en anden mening